

ALİBEYKÖY SU BASKINI VE İSTANBUL ÜZERİNE

Aşk büyütüldüğü gibi korumayı da gerektirir. Sevgi emektir. Aşk aynı zamanda, "*Sev beni seveyim seni*" değil, karşılıksız sevmektir. Aksi, banal bir çarşı pazar alışveriştir. Aşk ve sevdada aynı zamanda "*karşılık beklemeden*" verebilmektir. Esirgeme ve koruma duygusu sadece aşta ve sevdada "*tapınmayla*" karışır.

Fatih Sultan Mehmed , Rum mimara yaptırdığı caminin üstüne çıkınca yedi tepeyi görür. Memnun ve mutlu olur. Mimarı hemen mimarbaşı yapar, 8 teneke altınla ödüllendirir, Zeyrek'te de bir sokak hediye eder.

Daha sonra mimarbaşını bir sabah, namaz vakti çağırır "*Bre mimarbaşı bana daha büyük bir cami yapabilir misün?*" diye sorar. Bu soruya "*Ulu hünkârım, ferman buyurur ve parar verürsen tabii ki daha büyüğünü yaparım*" cevabını alınca mimarı gönderir, ardından da bostancıyı. Akşama Samatya'ya bakan tarafta kazık hazırdır.

Karısı, Fatih Sultan Mehmet'e, "*Ne yaptın?*" diye kızar şu cevabı alır:

"*Daha sonra gelen birine daha büyük bir cami yapar ve ben gölgede kalır isem, daha mı iyi olur idü?*"

Bu Fatih'in, İstanbul'u koruma refleksidir. Ben buradan bakarım. Şimdi 3'üncü köprü yapıyorlarmış. Birisi bağırıyor, "*Nerede solcular? Zapsu'ya köprü istemiyorlar mı?*" diye.

Solcu birisi olarak soruyor ve söylüyorum, o muhafazakâr, koruyucu, sağcı, statükocu yazar arkadaşşıma.

İstanbul'da Vatan, Millet, Ordu caddeleri açılmasaydı, bugün o tarihi yarımadaadaki Doğu Roma, Bizans ve Osmanlı eserlerini koruyabilseydik, kötü mü olurdu? Ya da Venedik, Ceneviz ve Yahudi mahallesi Balat'ın korunması kötü mü olurdu?

Şimdi çok mu iyi oldu?

Laleli, Fatih, Eminönü görgüsüz, kimliksiz bir yığın uyduruk otelle doldu. O güzelim ahşap binalar, lale bahçeleri yok oldu. Elinize kına yakabilirsiniz.

Laleli'de bir kamyon lale dağıtsanız tanıyan olmaz. Menderes ve devamı rahat ve yan yana uyuyabilirler.

Artık İstanbul yok. Demirel 'in Birinci Köprüsü ya da Menderes'in Vatan, Millet, Ordu caddeleri var.

Marmara civarını sanayiye açmasına karşılık "*Sanayiye İzmit Körfezi'ne ulaştırırsanız 50 yıla kalmaz Marmara'yı öldürürsünüz*" diyen mimara Adnan Menderes'in tıpkı Mardin'den gelmiş bir köy ağası edasıyla verdiği "*Boş ver Marmara Denizi veya Boğazı'nı, bize sanayi lazım*" cevabı manidardır. Bugünkü tablo ise şu:

Ölü Marmara ve uyduruk sanayi. Sonuç bu. Rahat ve huzurlu uyu Menderes.

İşte, eğer İstanbul korunabilseydi yılda 60 milyon turiste ev sahipliği yapabilirdik. (Prag, sadece Balat kadar bir yerdir. Yılda 10 milyon turist geliyor.)

Zira, İstanbul Hristiyanlık için İsa 'ya adanmış bir kenttir.

Müslümanlar, "*İstanbul'u fetheden kumandan Allah'ın en aziz kuludur*" diye fethi emreder. Ve öyle de oldu. İstanbul'un fethi bir çağın değiştiğinin habercisi oldu.

Museviler de İstanbul için "*Huzur ve evreni orada bulacaksınız*" derler.

İstanbul, insanlığın "*ortak mekânı, ortak merkezidir*" . Kudüs'ten sonra ikinci merkezdir. Konum ve yerleşim itibarıyla bir merkez haline gelmiştir. Tarihin, doğanın bulunduğu bir mekândır. Yeşilin ve mavinin kucaklaştığı bir mekândır.

Şimdi dönelim bugüne...

Tarihi yarımadaada işporta tezgâhları kurulmuş, defolu mal satmak için müşteri beklenmektedir. Oysa burada tarih ve doğa satılabilirdi. Sebepleri değil sonuçları tartışan yurdum insanı bugün, selin, deprem ve diğer tabiat olaylarının sonuçlarını tartışıyor. Niye ve nereden bakmayı bilmeden, körlerin filleri tartıştığı gibi.

Toprak parçasına hasret kalan İstanbul'da, her yere ev, apartman yapıldı. Merkezi İstanbul olan bu tarlanın ürünüdür. Arpa tarlasında elma, vişne yetişmez. Tohum esastır. Ne ekersen onu biçersin. Bu tarlada bunlar yetişir. Demokrasi babalık, korumacılık kültürünü aşamadı, aşamıyor; zira adam aramıyoruz, iyi baba arıyoruz. Ve hatta bizden biri, içimizden biri aranmakta. Ve dahi bulunmaktadır da...

Sırf bina, banyo, duvar, dike insanları mutlu etmektedir. Ayni tene tene binaların. Sine ne, semazen bilgi birikiminden